

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Nagyböjtben, változásban

Ferenc pápa nagyböjti üzenetéből

Ha nem Isten gyermekeiként élünk, akkor gyakran pusztító módon viselkedünk felebarátainkkal és más teremtményekkel – de magunkkal – szemben is, mivel többé-kevésbé tudatosan abból indulunk ki, hogy mindent a magunk kedve szerint használhatunk. Emiatt eluralkodik a mértéktelenség és az így kialakuló életmódunkkal túllépünk azokon a határokon, amelyek tiszteletben tartását ember voltunk és természetünk is megkívánná. Ha nem adjuk át magunkat újra és újra a húsvéti ünnepnek és nem a feltámadást, mint célt tartjuk szemünk előtt, akkor nyilvánvaló, hogy végül a „mindent és azonnal” és a „mindig többet birtokolni” logikája győzedelmeskedik.

A bűn minden rossz okozója, mint azt mindnyájan jól tudjuk. Amikor először felütötte a fejét, megtört az emberek közössége Istennel, egymással és a teremtett világgal, amelyhez testünk révén különösen is kapcsolódunk. Az Istennel való kapcsolat megrendülésével az emberiség és a számunkra elgondolt környezet között fennálló harmónia is csorbát szenvedett, az Édenkert pedig pusztává vált. Ebben az esetben arról a bűnről van szó, ami az embert arra vezette, hogy magát tartsa a teremtés istenének, úgy lássa magát, mint abszolút uralkodót és a világot nem az Isten által meghatározott célra, hanem saját érdekében, illetve embertársai és más teremtmények kárára használja.

Ha Isten törvényét, ami a szeretet törvénye, elhagyjuk, akkor a hatalmasok törvénye fog érvényre jutni. A bűn, ami az emberek szívében lakozik – és kifejezésre jut a bűnös kívánságban, a mértéktelen jólét utáni vágyban, a mások és gyakran saját boldogulásunkkal szembeni közönyben –, kielégíthetetlen mohóságban a teremtés, az embertárs és a környezet

kizsákmányolásához vezet, mivel minden kívánság teljesülését jognak tartja és előbb vagy utóbb elpusztítja azt is, akit uralma alá vetett.

Böjtölni annyit tesz, mint megváltoztatni magatartásunkat embertársainkkal és a teremtményekkel szemben. Imádkozni nem más, mint megtanulni lemondani a bálványimádásról és az egónk önelégültségéről és beismerni, hogy az Úrra és az ő irgalmára szükségünk van. Az alamizsnálkodás annyit tesz, mint hogy túllépünk azon a balgaságon, hogy csak magunknak élünk, csak magunknak halmozunk fel abban a téveszmében élve, hogy így biztosíthatjuk a jövőt, ami nem is a miénk. Ezekkel az eszközökkel ismét meglelhetjük az örömet abban a tervben, amelyet a teremtés Istene a szívünkbe vésett: testvéreinket és az egész világot szeretni és ebben a szeretetben megtalálni a valódi boldogságot.

Kedves testvérek, Isten Fiának a böjtje a teremtés *pusztaságába* való belépés volt, azért, hogy azt újra Isten jelenlétének *kertjévé* tegye, azzá, ami a bűnbeesés előtt volt. Böjtünk során mi is ezt az utat szeretnénk bejárni. Ne hagyjuk, hogy e kedvező idő haszontalanul teljen el! Kérjük Isten segítségét, hogy rátaláljunk a valódi megtérés útjára. Hagyjuk el az önzést és az önmagunkra irányuló figyelmet és forduljunk Jézus húsvétja felé, váljanak szükségét szenvedő testvéreink felebarátainkká, akikkel testi és lelki javainkat megoszthatjuk. Így életünk konkrét cselekedeteiben Krisztusnak a bűn és a halál felett aratott győzelme megvalósul és ezzel az ő átalakító erejét a teremtésre is lehívjuk. (*Ferenc pápa*)

Hóvirág

Megállt egy hóvirág előtt. Lehajolt, nézte. Mitől ilyen a hóvirág? Mitől ilyen fehér? Mitől zöld a zöldje? Mitől búvik elő a föld alól? Ezt is a Jóisten csinálja? Valaki kell csinálja mindezt, az biztos. Mert magától miképpen nőhetne ki virág a földből? (...)

És ahogy ott állt a hóvirág előtt, egyszerre úgy érezte, hogy fölfedezett egy csodálatos nagy titkot. Forróság lepte el tőle. Mintha egy láthatatlan kapu nyílt volna meg valahol, és ő ezen a kapun át belátta a titkok titkába, oda, ahol mindennek a miértje lakik, valahol fönt az egek kékségei mögött.

(*Wass Albert*)

Amikor benne ragadunk a közepében

„Ezért Jézus világosan megmondta nekik: Lázár meghalt. Miattatok örülök, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek. De most menjünk el hozzá!” Szegény tanár néni nem tudta elképzelni, mit rontott el. Kislányom arcán egyik percben még az órá jellemző mosoly ragyogott, a másik percben hangtalan könnyek folydogáltak rajta. Harmadik gyermekem érzékeny. Csecsemőként a nap 24 órájában tudott sírni. Óvodásként elsírta magát, ha a bátyja meghúzta a copfját. Elsős korában pedig sírt a vasárnapi iskolában, miközben Lázár feltámasztásának történetét hallgatta.

Az összezavarodott tanár néni félrehívott az istentisztelet után, és bocsánatot kért „valamiért, ami megríkatta Hannát a történet közben”. Megnyugtattam, hogy tudjuk, kicsi lányom lelke mennyire érzékeny. Később azért megkérdeztem Hannát, miért sírt. Ahogy a tanár néni, én sem értettem, mi okozott neki szomorúságot ebben a történetben, mely inkább ujjongásra készíti az embert, mint könnyezésre.

„Én nem akartam sírni, anya, – magyarázta Hanna – de olyan szomorú volt a történet.” Leguggoltam, hogy kicsi lányom szemébe nézhessek. „Édesem, Lázár története egyike Jézus legnagyobb csodáinak.” „Igen, tudom – értett egyet Hanna – De nagyon sajnáltam a lányokat. Elképzeltem, hogy érezném magam, ha engem hagyna így cserben Jézus.” „De, Hanna – csodálkoztam –, te tudod, hogy végződik a történet. Jézus megjön, és mindent rendbe tesz. A lányok visszakapják a testvérüket, és boldog örömnepet ülnek!”

Kislányom keserveset sóhajtott, és halkán így válaszolt: „Attól még, hogy tudod a végét, a közepe fájhat.”

Mellbevágott, mekkora igazság hangzott el, és hirtelen megértettem a könnyeit. Kislányom benne ragadt „a közepében”. Ott állt a sír mellett, és a lányokkal együtt siratta testvérüket, aki élettelenül feküdt a sírban.

Én is jártam már így. És talán te is, ha volt már sérült szakasz életutadon. Benne vagyunk a közepében, amikor Istenhez kiáltunk, és nem tudjuk, hallja-e a kiáltásunk. Benne vagyunk a közepében, amikor üvöltünk a kétségek, és hallgat a Megváltó. Benne vagyunk a közepében, amikor az életnek nincs értelme, a hit ostobaságnak tűnik, és szünni látszik a remény. Mikor beüt egy betegség, megcsal egy jó barát, csalódást okoz a társunk, lázad a gyermekünk. Ilyenkor nehezen hisszük el, hogy még jó vége lehet a történetnek.

Talán épp itt tartasz, lábad beleragadt a sárba a sír mellett, ahova minden reményedet és álmodat eltemették. De az, hogy benne vagyunk a közepében, nem csak fájdalmat jelenthet. Lehetőséget is rejt. Az a középső rész a kivirágzó hit gazdag talaja lehet. Ott, középen dönthetjük el, mit hiszünk Jézusról – függetlenül a körülményeinktől. Jézus még nem vitte végbe a csodát, mikor Márta már döntött: „Hiszem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön” (Jn 11,27b).

Látod már? Nem azzal jutunk túl a közepén, ha átírjuk a történetet. Akkor éljük túl, ha lehorgonyozunk Annál, akinél már ott a tökéletes véggel rendelkező forgatókönyv.

Mert az élet innenső oldala csak a csodát megelőző jelenet. És ha hiszünk Jézusban, tudjuk, hogy boldog vége van a történetnek. Drága Jézus, itt vagyok, bennragadva, és nagyon fáj. De hiszem, hogy Te vagy a feltámadás és az élet. Segíts, hogy a hitet válasszam a félelem helyett. Újítsd meg reményemet a történet dicsőséges végében. Ámen.

Kalkuttai Szt. Teréz buzdítása

Adj időt a gondolatnak – Erőd forrása ez.

Adj időt az imának

– A legnagyobb erő a Földön ez.

Adj időt a mosolynak – A lélek zenéje ez.

Adj időt a játéknak – Az örök ifjúság titka ez.

Adj időt a szeretetnek, s légy szeretett

– Isten adománya ez.

Adj időt az adakozásnak

– Önzésre nem juthat idő.

Adj időt az olvasásnak

– A bölcsesség kútja ez.

Adj időt a barátságnak – A boldogság útja ez.

Adj időt a munkának – A siker ára ez.

Adj időt a szeretetnek

– A Mennyek kulcsa ez.

A csend gyümölcse az ima,
az ima gyümölcse a hit,
a hit gyümölcse a szeretet,
a szeretet gyümölcse a béke.

Mi lesz veled Fiam?

Mária aggóva kérdezte távozó Fiától:

– Mi lesz veled, édes Fiam ezekben a napokban?

Jézus így válaszolt: Anyám!

– vasárnap:

király leszek,

hétfőn-meg:

hazátlan, vándor,

kedden:

nagy próféta,

szerdán:

igen olcsó; 30 ezüst

pénzért adnak el,

csütörtökön:

kenyér leszek,

pénteken:

Ó, Édesanyám –

ezt a napot, szeretném

elrejtetni előled!

szombaton:

mag leszek, földbe vetnek,

de vasárnap virág leszek, minden nép számára,

– szép termő ág.

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.
Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész. Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.
☎ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu fb: www.facebook.com/korhazlelkesz